

JUAN GÓMEZ-JURADO
BÁRBARA MONTES

AMANDA BLACK

KAYIP TILSIM

1. Baskı: Beyaz Balina Yayınları, 2025

AMANDA BLACK 2

KAYIP TILSIM

Özgün adı: AMANDA BLACK 2
EL AMULETO PERDIDO

ISBN: 978-605-188-787-6

Metin © Bárbara Montes, Juan Gómez-Jurado, 2021, Antonia Kerrigan
Literary Agency iş birliğiyle.

Resimleyen © David G. Forés, 2021

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları

Antonio Kerrigan Literary Agency Donegal Mangalia, S.L. ile
yapılan anlaşmayla alınmıştır ve Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Editör: Filiz Çiçek

İspanyolcadan çeviren: İrem Genç

Grafik uygulama: Ecem Şenalioğlu

Baskı: **EKOSAN MATBAACILIK**

Maltepe Mah. Hastaneyolu Sok. No: 1 (Taral Tarım Binası)
Zeytinburnu - İstanbul

Cilt: Assum Matbaacılık, İstanbul

Matbaa Sertifika No: 42010

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Ömerli Mahallesi Harmantepe Caddesi No: 17 K: 4

Arnavutköy / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 Faks: 0212 544 66 70

Yayınevi Sertifika No: 49238 info@beyazbalina.com.tr

JUAN G3MEZ-JURADO
BÁRBARA MONTES

AMANDA BLACK

KAYIP TILSIM

İllüstrasyonlar: David G. Forés
İspanyolcadan çeviren: İrem Genç

*Bárbara Montes bu kitabı Noah'ya
ithaf ediyor.*

*Juan Gómez-Jurado bu kitabı Andrea ve Javi'ye
ithaf ediyor.*

Karakterler

Amanda Black: Dünyaya geldikten kısa bir süre sonra annesi ve babası kaybolduğu için o günden beri teyzesi Paula ile yaşıyor. Şimdi on üç yaşında ve kökenleri hakkında önemli bilgiler keşfetti: Black ailesi

Eski Mısır'a kadar uzanan; adaleti, kozmik uyumu ve gerçeği korumaya çalışan bir grubun lideri. Bu grubun görevi, yanlış ellerde insanlık için tehlikeli olabilecek büyülü (ve o kadar da büyülü olmayan) nesneleri bulup ortadan kaldırmak. Ayrıca Amanda ergenlik çağındaki bir kızın tipik sorunlarıyla başa çıkmak ve on üç yaşına girdiği gün kendini göstermeye başlayan güçlerinin tam potansiyeline ulaşabilmesi için her gün antrenman yapmak zorunda.

Paula teyze: Amanda'nın büyük teyzesi, aynı zamanda öğretmeni ve disiplinli antrenörü. Kimse kaç yaşında olduğunu bilmez çünkü otuz beş ile elli beş arasında gösteriyor. Artık formda olmadığını iddia ediyor ancak

Amanda, teyzesinin her gün onu zorladığı antrenmanlar sırasında harikalar yarattığını gördüğünden bunun doğru olmadığına inanıyor.

Paula, Amanda için her şeyi yapmaya hazır ve en çok da onu, on üçüncü yaş gününde aldığı mirasın tehlikelerinden koruma konusunda endişeleniyor.

Eric: Amanda'nın en yakın arkadaşı. Sadece aynı okula gitmekle kalmıyorlar, görevi Amanda'yı nereye götürürse Eric de ona eşlik ediyor. O bir bilgisayar dehası ve her türlü ağa yetkisiz erişebiliyor. Amanda'yla tanışmadan

önce herkesin sataştığı yalnız bir çocuğu ama ar-

tık kendine güveniyor ve kimse ona bulaşmıyor. Sürekli hayatına mal olabilecek tehlikelerle karşı karşıya kaldığını düşünürsek bu normal bir şey. Dünyada en çok sevdiği kişiler, önce annesi sonra da Amanda.

Benson: Black ailesinin gizemli uşağı. Sanki Amanda'nın isteklerini ve ihtiyaçlarını daha o ağzını açmadan tahmin ediyor. Fark edilmeden ortaya çıkıp kayboluyor ve görünüşe göre Black Malikânesi'nde normalde ol-

ması gerekenden daha uzun süredir yaşıyor: Amanda, Benson'ın olduğu çok eski bir fotoğraf buldu. Benson orada da şimdiki gibi görünüyordu.

Amanda ve Eric'in görevleri için gereken tüm ekipmanlardan sorumlu olan Benson en karmaşık aletlerin mucidi. Ayrıca Black Malikânesi'nin atölyesinde bulunan arabaları, uçakları ve helikopterleri nasıl uçuracağını biliyor ve Amanda ile Eric'e bunları nasıl kullanacaklarını öğretiyor. Amanda ve Paula teyze için Benson, ailenin bir üyesi ve bunu sık sık dile getiriyorlar.

Esme: Eric ve Amanda'nın liseden sınıf arkadaşı. Amanda'nın mirasını biliyor ve arkadaşının ihtiyacı olduğunda ona her zaman yardım etmeye hazır. Görevlerinde ona eşlik etmeyi çok istiyor ve bir gün Amanda'nın bunu isteyeceğini umuyor. Bu arada Eric ve Amanda'yla arkadaş olmaktan ve onların son maceralarını dinlemekten mutluluk duyuyor.

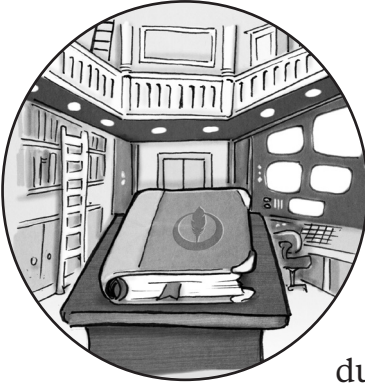
Mekânlar

Black Malikânesi: Blacklerin yüzlerce yıllık evi. Malikâne ve içindeki her şey on üçüncü yaş gününde Amanda'ya miras kaldı. Dış cephe iyi durumda fakat içinin öyle olduğu pek söylenemez. Bazı odalar günlük kullanıma uygun hâle getirildi ancak

malikânenin büyük kısmı hâlâ harap ve neredeyse yıkık durumda.

Paula teyze, Benson ve Amanda yavaş yavaş bu-rayı eski ihtişamına kavuşturmaya çalışıyorlar. So-run şu ki Amanda'ya bir servet miras kalmasına rağmen bunu, yenileme için kullanamıyorlar çün-kü birilerinin, bu evde saklanan sırları keşfetme-sinden çekiniyorlar. Black Malikânesi'nde gizli ge-çitler, bir görünüp bir kaybolan odalar ve Amanda'nın henüz keşfedemediği pek çok şey var.

Atölye: Black Malikâne-si'nin bodrum katında, Amanda ve Eric'in görev-lerine hazırlandıkları yer. Atölyenin içinde, her gö-revden alınan eşyaların saklandığı (ve tehlikeli ol-

dukları sürece bir daha dışarı

çıkartılmayacak) Sırlar Galerisi gizli. Ayrıca içinde en güçlü bilgisayarlar; dünyayı rekor sürede dolaş-mak için ihtiyaç duydukları uçakların (bazıları sü-personik) bulunduğu bir hangar; tırmanış kıyafet-lerinden parti elbiselerine kadar gerekli tüm kıyafetlerin bulunduğu büyük bir giyinme odası

var. Bunların yanı sıra atölyede; bir kütüphane, bir çalışma alanı ve Amanda'nın her gün yapması gereken eğitim parkurunun bir kısmı (diğer kısmı Black Malikânesi'nin bahçelerinde ancak günümüzde buraya "bahçe" demek fazla cömertçe olur) bulunuyor.

Ön Söz

Tapınakta elimden geldiğince dikkatle ilerliyordum.

Benson, Paula teyze ve Eric'le göreve hazırlanırken eski binanın ölümcül tuzaklarla dolu olduğunu keşfettik. Görünüşe göre Ronit grubu, doğası gereği temkinli ve şüpheliydi ve herhangi birinin -bu durumda benim- onları ele geçirme ihtimali nedeniyle kutsal emanetleri korumasız bırakmamayı tercih etmişlerdi. Şimdiye kadar üç tuzaktan başarıyla geçmiştim ama taş idol odasına, yani hedefime ulaşana kadar daha kaç tuzak olabileceğini bilmiyordum.

İdol odası yanlış ellere geçerse doğal felaketlere yol açabilirdi, bu yüzden Black ailesi onu ortadan kaldırmaya yemin etmişti.

Benim ailem ve onlardan önce de onların aileleri, idolü bulmak için yıllarını harcamışlardı ancak Eric birkaç hafta önce idolün izini bulabildi. Sırlar

Galerisi'nin odalarından birinde idolden bahseden tozlu bir kitap bulduğumuzdan beri arkadaşım, onu bulmaya kararlıydı.

Eric kabileyi, geleneklerini ve yerleşim bölgelerini araştırmış, sayısız kaynağa başvurmuş ve unutulmuş kütüphanelerdeki eski belgeleri incelemek için saatler harcamıştı. Ve tabii ki hepsini Black Malikânesi'nin atölyesindeki bilgisayarlardan yapmıştı.

O, onun işiydi.

Bu ise benim.

Soğuk gri taş bloklardan örülmüş duvarları, yükseklerde kaybolan bir koridor boyunca yürüyordum. Ronitler, bazı kaya bloklarının pürüzsüz yüzeylerine farklı sahneler kazımışlardı. İlkine yaklaştım ve kolumla tozu temizledim. Daha iyi görebilmek amacıyla feneri yaklaştırdım ve çığlık atmamak için ağzımı kapattım. Oymadan uzaklaşmak üzere sıçradım. Kendimi toparlamam ve tekrar yaklaşmam birkaç dakikamı aldı. Onu tekrar görmeliydim.

İlk taşın üzerindeki oymada genç bir kız, duvardaki bir şeye dikkatle bakıyordu. Sağ elinde, içinden şimşekler çıkan garip bir nesne tutuyordu. Bu bir fener olabilirdi ama Ronitler eski bir kabileydi, bu taşlar kazındığında fener yoktu. Bu genç kız tıpkı benim gibi giyinmişti.

Ben olabilirdim.

“Ama... Bu da ne böyle?” diye mırıldandım gözlerimle bir sonraki oymayı ararken.

Sonrakine yaklaştım. Genç kızın koridorda ilerleyişini gösteriyordu. Yavaşça üçüncü sahneye doğru yürüdüm. Aynı genç kız yerde, kendi kanının içinde yatıyordu, ikiye bölünmüştü. Üstünde yarım küre şeklinde bir bıçak havada asılı duruyordu.

Hafif bir hava esintisi yanaklarımı okşadı.

Kendimi yüzüstü yere atıp ellerimle başımı kapattım.

Hiç düşünmeden, tereddüt etmeden.

Bu benim mirasımın bir parçası.

Black Malikânesi ve bir dizi Black aile sorumluluklarıyla birlikte, bazı... çok özel yetenekler de kazandım. İnanılmaz refleksler, kedi çevikliği, siz fark etmeden bileğinizden saatinizi çalma yeteneği.

Biz Blackler böyleyiz işte.

Bir ıslık sesi, bir saniye önce durduğum noktada havayı delen bıçağın gelişini duyurdu.

“Kıl payı,” diye düşündüm.

Keskin kenarı aşana kadar birkaç santimetre

emekledim ve ayağa kalkarak kıyafetlerimin tozunu silkeledim. Devam etmeliydim.

Dikkatle ilerledim, Ronitlerin aklına gelmiş olabilecek başka tuzaklar aradım. Yüzyıllar önce Amazon ormanlarının unutulmuş bir köşesinde yaşayan neredeyse bilinmeyen bir uygarlık, şimdiye kadar öldürme amaçlı tuzaklar yaratma konusunda çok orijinal olduklarını kanıtlamıştı ancak bir noktada fikirleri tükenmiş olmalıydı.

Veya ben öyle umuyordum.

Zamanla solan renkleriyle ahşap bir kemer, koridorun sonunda başka bir odanın varlığını haber veriyordu.

Kemerden geçtim.

Önümde, bir kürsünün üzerinde idol duruyordu.

Aslında oldukça hayal kırıklığına uğramıştım. Küçük ahşap bir oyuncaktı. Olağanüstü ya da korkutucu bir şey değildi; cilalı ahşaptan yapılmış, fenerin ışığında parlayan ve yüz hatları olmayan bir figürdü.

“Bu kadar tantana bunun için miydi?” diye sordum boş odaya. “Bana o kadar da tehlikeli gelmedin.”

Yaklaşıp daha iyi görebilmek için elime aldım.

Bir “klik!” sesi duyuldu.

Korkarak gözlerimi ahşap figürden ayırıp ne yaptığımı anlamak için etrafıma baktım.

Bu ses, işi batırdığım anlamına gelebilirdi. Hem de berbat bir şekilde.

Odanın zemini açıldı ve çökmeye başladı, aşağıda keskin tahta kazıklarla dolu, çukura benzeyen bir yer vardı; duvarlar parçalanmaya başladı, ben ise yapabileceğim tek şeyi yaptım: Koştum.

Etrafımdaki her şey dağılıyordu. Olabildiğince hızlı koşuyor, tetiklemediğim bir tuzak kalmaması için sessizce dua ediyordum çünkü koşarken tetiklersem kesinlikle ölecektim.

Kalın, ağır taş bloklar beni ezmekle tehdit ederken koridorlarda ve odalarda koştum. Zemin gide-rek artan bir hızla ayaklarımın altında kayboluyordu. Yerdeki karolara bastığım anda çöküyordu.

Her şey yerle bir olmadan önce çıkışa ulaşabileceğimden emin değildim.

Bu kaosun içinde ne kadar koştuğumu bilmiyorum ama sonunda kurtuluş vadeden bir ışık gördüm.

Bacaklarımdan son bir gayret istedim ve daha hızlı gidemeyeceğimi düşündüğüm anda biraz daha hızlandım.

Başarmam gerekiyordu. Daha çok gençtim ve o küçük tahta parçası beni alt edemeyecekti.

Son bir sıçrayışla tapınağın kapısından geçtim ve çimlerin üzerine yuvarlandım.

Felaketten birkaç metre uzaklaşmıştım ki arkamdan gelen muazzam bir gürleme donup kalmama neden oldu. Dirseklerime dayanarak yavaşça arkama döndüm ve biraz önce Ronit tapınağının olduğu yere baktım.

Yok olmuştu, izi bile kalmamıştı. Onun yerinde, içinden bir toz sütununun yükseldiği karanlık ve derin bir uçurum vardı.

Ronit yapısından geriye tek bir taş bile kalmamıştı. “Aferin Amanda,” diye düşündüm. “Binyıllık bir uygarlığın son arkeolojik kalıntısını da yok ettin.”

Pişman olacak zamanım yoktu. Arkamda aceleyle yaklaşan ayak sesleri duydum. Ayağa fırladım ve saklanacak bir yer aradım. Etrafımda sadece ağaçlar vardı.

İçlerinden birinin dallarına atladım ve gözden kaybolmak için tırmanmaya başladım. Bir an sonra, çevredeki çalılıklar kıpırdanmaya başladı. Tüm vücudumu gerdim, davetsiz misafirin üzerine atlayıp onu yere sermeye ve sonra kaçmaya hazırdım.

